

EXIT

Af Palle Schmidt

EXIT
af Palle Schmidt

Copyright © Palle Schmidt og forlaget Avanti
1. udgave, 1. oplag 2021

Cover-design: Palle Schmidt

Layout omslag & indhold: Palle Schmidt
Bogen er sat med Palatino Linotype

Dette er en gratis læseprøve, ikke til videresalg.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun indenfor de i aftalen nævnte rammer. Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Prolog

Jeg brød mig stadig ikke om at have mennesker så tæt på. Især ikke fremmede. Men turistbussen var alligevel at foretrække fremfor at tage et fly, hvor jeg risikerede at blive mødt i lufthavnen, når jeg landede.

De fleste havde lagt deres rullekufferter og enorme tasker i bussens bagagerum. Jeg havde kun min rygsæk, som jeg ikke ville slippe af syne. Det gav et par irriterede blikke fra andre passagerer, da jeg maste mig vej ned gennem bussens midtergang. En fedladen familiefar så ud til at ville kommentere min bagage, men da hans øjne fangede mine, kom han hurtigt på bedre tanker.

Jeg fandt en vinduesplads og satte rygsækken på sædet ved siden af. Der var få minutter til afgang, og jeg forventede ikke, at der kom flere passagerer. Det var tidlig morgen, solen lå stadig lavt, og banelegemet var henlagt i skygge fra de nybyggede hoteller langs Kalvebod Brygge. Chaufføren startede motoren, og kølig luft begyndte at sive ned fra panelerne over vores hoveder. Den rastløse energi i bussen var distraherende. Folk, der fandt opladere, solbriller og vandflasker frem, borde, der blev klappet op og ned, jakker, der skulle af eller på.

Jeg fornemmede bevægelse på gaden udenfor. Mit udsyn var dårligt, men jeg kunne se toppen af politibilen, da den gjorde holdt ved DGI byen på den anden side af vejen. Jeg kunne ikke høre de smækkende bildøre eller se betjentene krydse

vejen, men jeg fornemmede det. Mærkede min puls dunke og en rislende fornemmelse over min hud.

Begge døre i bussen var placeret i min side, og jeg havde sat mig midt imellem dem. Ikke den smarteste beslutning. Gennem sideruden kunne jeg nu se de to uniformerede betjente bevæge sig målrettet ned langs de parkerede busser. De var så tæt på, at jeg næsten kunne høre deres krattende radioer.

Der ville komme en ind ad fordøren og en ad bagdøren. En knibtangsmanøvre, ingen udvej. Jeg tvang mig selv til at blive siddende og holde blikket rettet stift frem. Det ville ikke være første gang, jeg røg i håndjern, men muligvis den sidste.

“Er der ledigt her?”

Stemmen tilhørte en lyshåret kvinde med svedskjolder under armene og bekymret mine. Bag hende stod en lille pige på fem-seks år og krammede en mintgrøn bamse.

Jeg skævede til vinduet. De to betjente forsvandt bagud, ned mod Købbyen, og forsvandt af syne. Det var ikke mig, de ledte efter.

“Jeg flytter mig,” sagde jeg og kravlede ud fra sædet. “Så kan I sidde sammen.”

“Ej, tusind tak,” sagde kvinden og klemte datterens hånd. “Hopper du ind, skat?”

“Du må godt få vinduet, mor.” Stemmen var lys og fin, en svag læspen.

Mor og datter baksede sig på plads, mens jeg satte mig på det ledige sæde overfor, ved siden af en overvægtig kvinde med dreadlocks. Hun havde allerede hovedtelefoner på og en tv-serie kørende på mobilen. Hun ville ikke snakke, og det passede mig fint. Jeg placerede rygsækken på gulvet mellem mine ben. Chaufføren satte bussen i gear og rullede ud i den tætte trafik på Ingerslevsgade.

Jeg lagde nakken tilbage og lukkede øjnene. Havde ikke sovet så meget i den seneste tid og så frem til den lange bustur.

Der ville være masser af tid til at tænke. Over alt det rod, jeg efterlod mig og den opgave, der ventede forude.

“Er du også bange for at flyve?”

Jeg drejede hovedet efter den lille piges stemme. Blev mødt af hendes klare, blå øjne.

“Min mor er bange for at flyve,” fortsatte hun. “Det er derfor, vi tager bussen.”

Jeg nikkede bare, åbnede min rygsæk og hev den krøllede paperback op, som jeg havde været ved at læse i et par måneder. Jeg nåede som regel kun få sider ind, før mine øjne flimrede, og jeg måtte give op. Når jeg sad inde, kunne jeg læse tre-fire bøger om ugen, men det sidste år havde der været for meget stress på.

Jeg læste på bagsiden for at genopfriske handlingen. Det sagde mig ikke noget.

Bussen svingede ned ad Bernstorffsgade, forbi politigården, hvor jeg havde været til afhøring et hav af gange. Jeg var velbevandret i danske fængsler, men havde aldrig siddet i Politigårdens arrest, der husede op til 25 af de tungeste isolationsfanger. De tre venteceller i kælderen havde jeg dog overnattet i nok gange, til at jeg kunne genfortælle de vittigheder, der var ridset ind i væggen. Jeg flyttede blikket over på det enorme byggeri ved den gamle postgård. Minderne om fængslet gav mig smagen af gammelt kobber i munden.

Chaufføren satte kursen sydpå, og middelbart efter Fisketorvet lød hans stemme over højtaleren: “Ja, så vil jeg da lige byde velkommen her i bussen. Vi er en lille smule forsinkede ud af byen, men jeg har en tung fod, så mon ikke vi indhenter det på motorvejen. Vi skal nok nå færgen.”

Jeg havde glemt, der var en færgе. Var ikke vild med at sejle. Jeg kunne ikke svømme, og sidst jeg havde været på en båd, var det sammen med et par fiskere, der havde prøvet at slå mig ihjel.

En dyb rumlen fra en Harley fik mit hjerte til at springe et slag over. Jeg spejdede ud ad vinduet, men kunne ikke se nogle motorcykler på vejen. Flere nye byggerier strøg forbi udenfor. Den dybe rumlen forsvandt og blev erstattet af råb fra arbejdere, gravemaskiner, bakkende lastbiler. Kraner svingede over den blå himmel, og morgensolen flimrede mellem betondækkene. Alt det gamle skulle væk. Som om København ville kaste sit image af toppede brosten og bindingsværk af sig. Mindre HCA og mere CBS.

“Vi skal til Spanien.”

Jeg vendte mig efter den spinkle stemme, mod pigen på sædet overfor. Hendes sølvsko dinglede en halv meter over gulvet. “Skal du også til Spanien?” De manglende fortænder gjorde det svært med s’erne.

Moren gav pigens arm et klem. “Det skal vi allesammen, ikke?” Hun åbnede en lille, lyserød rygsæk og fandt en malebog og farver frem. Brikjuice og kiks. Jeg blev et øjeblik overvældet af normaliteten, deres indforståede samhørighed. Den mintgrønne bamse, der var klemt ned imellem dem, som et fælles barn.

Pigen blev ved at stirre på mig. I det miljø, jeg normalt færdedes i, ville sådan et blik være en udfordring, noget, der skulle reageres på. Men hendes klare, blå øjne var åbne og nysgerrige, uden fordomme.

“Hvad er der sket med din hånd?”

Jeg kiggede ned på min højre arm, der var indstøbt i gips. Kun tommel- og pegefinger kunne bruges. “Jeg har bare smadret den.”

“Hvordan det?”

“Jeg er ret god til at smadre ting,” sagde jeg. Vidste ikke, hvor min åbenhed pludselig kom fra. Den lille møgunge gik udenom alle mine parader.

“Så, skat. Nu tror jeg, du skal lade manden være, ikke?”

Moren sendte mig et undskyldende blik og gav pigen et blidt puf med armen. "Her, du kan lave lidt i din malebog."

"Jeg hedder Rosalina," sagde pigen, stadig uden at tage blikket fra mig. "Men jeg bliver bare kaldt Rosa."

Moren smilede til mig. "Undskyld, hun plejer ikke ..."

"Det er helt okay," sagde jeg. "Jeg hedder Hauge."

Pigen løftede skuldrene helt op om ørerne og grinede med tungen stukket ud igennem hullet i tandrækken. "Neej, det kan man da ikke hedde."

Jeg prøvede at se fornærmet ud. "Hvad med Rosa, det er da heller ikke et navn." Jeg pegede på hendes tegnegrej. "Rosa er en farve."

Pigen sendte mig endnu et tandløst grin, mens øjnene blev til smalle sprækker. Jeg var ikke rigtig vant til at tale med børn. Men hende her gjorde det nemt.

Moren fik igen Rosas opmærksomhed, pegede på en flok heste uden for vinduet. Snart var de to fortabt i samtale om alt det spændende, der skete udenfor, og hvad de mon spiste til morgenmad i Malaga.

Byen slap endelig sit tag i mig. For hver kilometer mærkede jeg mine skuldre falde en smule. Jeg havde ikke været bevidst om det pres, jeg havde levet under det sidste års tid. Alt det lort, jeg havde været med til. Men nu var det, som om en tung vægt blev fjernet fra min brystkasse, og jeg kunne begynde at trække vejret dybt igen.

Så åbnede jeg igen min krøllede paperback og opdagede, hvad jeg havde brugt som bogmærke. Det var sedlen med adressen i Spanien.

Adressen på den mand, jeg skulle slå ihjel.

1

Politiets strategi var klar. Vi skulle stresses, chikaneres mest muligt. Den mindste undskyldning for at standse og visitere, det tyndeste grundlag for en anholdelse. Jeg var blevet stoppet i bilen på vej hjem, og de havde ladet mig overnatte i detentionen. Tidligt næste morgen blev jeg løsladt uden sigtelse. En helt almindelig onsdag. Tre uger før jeg sad i en bus på vej sydpå.

Det skarpe morgenlys og varmen udenfor gav mig kvalme. Jeg fiskede mine solbriller op af lommen, konstaterede, at de var blevet bøjede. Måske under anholdelsen, måske senere. Det var ikke første gang, jeg havde fået mine ting smadret i politiets varetægt. Jeg holdt en hånd op og skærmede for solen og fik øje på Marcello, der stod henne ved bilen, en mørk MBW med sorttonede ruder. Han var ikke alene. Soldaterne bag ham gassede op, og den dybe rumlen fra de fire motorcykler blev til en brølende fanfare. Larmen blev kastet frem og tilbage mellem cementfacaderne og fik det til at synge i vinduerne. Det hjalp ikke ligefrem på min hovedpine. Marcello holdt bimmerens dør åben, og jeg satte mig ind på bagsædet.

“Det var ikke nødvendigt med eskorte,” mumlede jeg.

Marcello satte sig ind bag rattet og drejede tændingsnøglen. “Du ved, hvordan det er, de ville gerne vise deres support.”

BMW'en trak ud fra parkeringspladsen og nordpå ad Hambrosgade. Han ville åbenbart køre over Langebro, selvom morgentrafikken ville være et helvede.

Marcello så på mig i bakspejlet. "Hvad så, var de hårde ved dig?"

"Det sædvanlige," mumlede jeg. "Har bare ikke sovet så meget."

Det var standardprocedure for panserne at lade lyset i detentionen være tændt og sørge for at larme så meget som muligt i løbet af natten. Betjentene morede sig med at fløjte, når de gik på gangene. Smækkede med døre og skuffer, skruede godt op for radioen inde på kontoret. I det mindste havde de ikke placeret mig sammen med en eller anden brækstinkende teenager.

"Du skal da bare være glad for, de ikke holdt dig i 24 timer."

Jeg så på instrumentbrættets ur. "Ni timer og sytten minutter."

Marcellos krøller var i dag skjult under en strikhue, der mere fik ham til at ligne en hipster på vej til reggae-koncert end en rocker. Det gav point i min bog. Jeg skævede til de fire hærdebrede rockere med solbriller og tatoveringer, der kørte i kortege bag os. Deres tilhørsforhold var ikke til at tage fejl af. Og hvis ikke de larmende Harley'er, de sad overskrævs på, var nok til at stemple dem, behøvede man bare tage et kig på deres skaldede hoveder. Ikke ét af dem var iført styrthjelm.

Jeg havde mødt Marcello under den krig med Compadres, som jeg uforvarende var blevet rodet ind i. Dengang havde han slået mig som en umoden rockerhvalp, ivrig efter at bevise sit værd. Med tiden var jeg kommet til at holde af knægten, selvom jeg ville ønske, han havde valgt en anden karrierevej. Men det ville være svært for mig at spille hellig, han ville heller ikke lytte, hvis jeg gjorde. Hans makker Oliver havde trukket sig, da det begyndte at blive alvor. Marcello havde holdt fast og ikke rystet på hånden, på trods af den hårde tone i broderskabet og de ydmygende opgaver,

han blev sat til. Han bed det i sig, holdt sin kæft og var loyal. Ikke mindst overfor mig.

Marcello dyttede af turistbussen, der holdt og blinkede af ved vinhandlen på hjørnet. Jeg kiggede i skotøjsæsken, der stod på bagsædet, tjekkede at størrelsen var rigtig. Så skiftede jeg sko og rullede sideruden ned.

Da der blev grønt, gassede Marcello op, overhalede turistbussen og ræsede op ad H.C. Andersens Boulevard. På midten af broen smed han bimmeren ind over busbanen og holdt på den brede cykelsti. Jeg trådte ud af bilen og hen til rækværket, hvor jeg tyrede min mobil og mine gamle sko ned i det sorte vand. Det var sikkert paranoidt, men der var ingen grund til at løbe risikoen. Mine sko var blevet konfiskeret af-tenen før sammen med mine andre personlige ejendele. De kunne sagtens have placeret en mikrofon i mine sko i løbet af natten, det havde jeg hørt om før. Kendte adskillige, der var inde og afsone, fordi de havde snakket over sig på deres hjemmebane uden at vide, at panserne havde plantet mikrofoner. Panserne kunne være ret opfindsomme, og det var de nødt til at være. Når først et af deres tricks var blevet opdaget, så gik jungletrommerne. Jeg var forsigtig, havde siddet nok i spjældet.

Jeg satte mig ind på bagsædet af bimmeren igen, tog imod den nye mobil, som Marcello rakte bagud over sædet. Jeg åbnede den ikke, jeg vidste, han allerede havde kodet de vigtigste numre ind.

Marcello satte bilen i gear og trillede ud i trafikken igen. Vores eskorte trak uden om bilen, og de tatoverede kæmper sendte selvsikre smil og thumbs up til mig, før de gassede op og lod hele Amager vide, hvem der var på vej.

“Jeg ved godt, du sikkert gerne vil hjem, men ...” begyndte Marcello. “Kian vil lige snakke med dig.”

Jeg sukkede og kørte en hånd over ansigtet. “Super.”

Det var naivt af mig at tro, at Marcello var mere loyal overfor mig end klubben. En hund vil altid følge den, der har godbidderne. Og det var i sidste ende Kian, der fyldte alle vores madskåle.

2

Bilen rokkede som en gammel hestevogn, da vi kørte over det knasende grus, gennem vandpytter og ned mod skurvognsbyen i den bageste ende af byggepladsen, der nok var den sidste ubebyggede plet på Islands Brygge. Arbejdere i gule veste og sikkerhedshjelme var i gang med at støbe fundament til endnu en betonklods. Ti tusinde nye indbyggere søgte til København hvert år, og de skulle have noget at bo i. Helst noget moderne med store vinduer og vaskesøjle og altan. Og så en halv mursten klasket udenpå facaden, så det fik noget karakter.

Jeg stod ud af bilen og skærmede for støvet, der blev hvirvlet op, da en gravko passerede.

Kian stod med ryggen til og holdt øje med kranen, der var ved at løfte en gigantisk stålbjælke op på toppen af det ufærdige byggeri. Selv da jeg stillede mig ved siden af ham, holdt han blikket rettet opad, missende med øjnene i solen. Hans korte, blonde hår var skjult under en hjelm, der ikke ville hjælpe en skid, hvis den stålbjælke faldt ned. Ærmerne på skjorten var smøget op, og de kraftige, tatoverede arme fulgte nøje stålbjælkens rute over himlen, som om det var ham, der styrede kranen. Da søjlen var forsvarligt lagt til rette på øverste dæk, klappede Kian hænderne sammen og sagde: "Smukt!"

Han vendte sig imod mig og kørte en hånd igennem det lyse skæg. "Kan du se det for dig? 100 lejligheder med mig til fælleden. Indkøb herovre, caféer nede ved vandet."

Jeg kunne have sagt, at det sidste, den her by manglede, var flere dyre lejligheder i glas og stål, men jeg nikkede og smilede bare. Havde lært at spille spillet. Præsidenten af Copenhagen var fantastisk, men hans ambition var beundringsværdig. At tjene penge som entreprenør og udlejer var en hæderlig levevej, og der var altid et særligt lys i hans blå øjne, når han snakkede om sine byggeprojekter.

Kian lavede et kort nik med hovedet. "Hvad så, du var inde og snakke med panserne?"

Jeg skævede mod de fire mænd i gule veste, der sad og drak kaffe foran skurvognene.

"De er fra Ukraine," sagde Kian. "Forstår ikke et ord dansk."

"Blev stoppet i går aftes på vej hjem. De tog alko-test og kiggede i bilen. Men de fandt kun pengene fra 7'eren."

"Hvorfor hev de dig så ind?"

Jeg sukkede og kørte en hånd igennem mit fedtede hår. "Fordi jeg nægtede at smide tøjet midt på gaden."

Kian rystede på hovedet og spyttede. "Så de tog pengene eller hvad?"

"Kun tolv kilo."

"Sløv aften, det var heldigt." Han klappede mig på skulderen. "Snak med Torn, hvis du skal brug en kvittering."

Torn var chapterets kasserer, eller *treasurer*, som det hed i klubbens jargon. Han havde en skuffe fuld af lotto-kuponer, fakturaer og kvitteringer fra diverse casinoer, som kunne bruges til at dokumentere, hvor penge kom fra. Længere oppe i hierarkiet havde folk sindrige systemer for hvidvask, men til småbeløb fungerede Torns skrivebordsskuffe fint.

Skyggen fra den gigantiske kran fejede over den lerfarvede jord. Kian vinkede mig med ind i skyggen under betondækket i den ufærdige bygning, hvor et klapbord med vand og termokander var stillet op. Han rykkede nogle ruller med

plantegninger til side og lagde sin hjelm fra sig. Jeg vidste ikke meget om Kians byggeprojekter, ud over at det tog meget af hans tid. Det var vist startet som en måde at vaske penge hvide på, men Kian var blevet bidt af det. Planlægningen, investeringerne og bearbejdning af lokalpolitikere for at få ændret i lokalplaner. Der havde godt nok ligget en fredet bygning på den gamle industrigrund, men Kian havde nævnt problemet for nogle unge supportere. De havde besøgt stedet en nat med lidt benzin og noget ild, og vupti, så var der pludselig plads til Kians ejerboliger alligevel. Samtidig havde ejeren af den gamle bygning fået en klækkelig sum fra forsikringen, så det var endt godt for alle parter. Undtagen naboeerne, der nu fik udsigt til et 7-etagers boligbyggeri i stedet for et pakhuis fra 1800-tallet.

Kian greb en bulet termokande fra klapbordet og hældte op i papkrus til os begge. En mørk skygge faldt over hans ansigt.

Jeg tog imod kaffen. "De har ikke noget. Du skal ikke bekymre dig."

Kian rystede på hovedet og tog en forsigtig tår af den varme kaffe. "Vi har mistet en lastbil," sagde han.

"Hvad mener du?"

"Den skulle være kommet i går aftes."

"Den er vel bare forsinket." Jeg pustede på den skoldhede kaffe. "Ring til chaufføren."

Kian sendte mig et dødt blik. "Hvad tror du, jeg har lavet den sidste time? De tager den ikke. De er som sunket i jorden."

"Er der mere end en?"

"Det polske firma sender altid to chauffører, så kan de skiftes til at sove. Det er åbenbart billigere, end at vognen holder stille."

"Pansere?"

"Torn er ved at tjekke op på det."

“Måske har der været et uheld,” sagde jeg. “Få nogle af vores tyske brødre til at køre ruten, se, om de kan finde spor efter bilen.”

Kian hævdede det ene øjenbryn. Der var ikke mange, der turde tale sådan til ham. Men det sidste halve år havde vi opbygget en tillid, og Kian spurgte mig ofte til råds og hev mig med til ting, som et prøvemedlem under normale omstændigheder aldrig ville komme i nærheden af. Jeg havde præsidentens øre, og han havde min ryg. Han nikkede. “God plan.”

Jeg rakte ham min mobil, og han tastede det nye nummer over i sin arbejdsmobil. “Var det derfor, du ville snakke med mig?”

“Nej, det var en anden ting.” Kian lavede en grimasse, hældte sin kaffe ud i gruset. “Bageren kommer ud i dag.”

“Godt for ham,” sagde jeg.

“Jeg vil gerne have, at du henter ham.”

Jeg så op mod byggeriet. De mange arbejdere på stilladset og de frit svævende betondæk lignede Lego-figurer med deres gule veste og hjelme. Jeg kløede mig i skægget. “Kan du ikke sende en anden? Mig og Bageren er ikke lige ...”

“Tror du, jeg er idiot? Det er derfor, du skal hente ham.” Han stak mig i brystet med en ringbesat finger. “Det er en gestus, ikk? No bad blood.”

“Er sgu ikke sikker på, Bageren har det på samme måde.”

En sort Audi TT kom kørende ind på byggepladsen og gjorde holdt ved skurvognene. Jeg behøvede ikke kigge, jeg kendte godt manden i jakkesættet, der forsigtigt trådte ud af bilen og prøvede at holde sine dyre sko fri af mudderet. Det var Andreas Wessel, også kaldet Dobbelt-V. Ejendomsinvestor og Kians partner i byggefirmaet. Ham, der på papiret finansierede prestigebyggerierne og stod for kontakten med banken. Jeg havde flere gange været sikkerhedsvagt ved events, hvor

Wessel og hans kone var med. Ved middage eller fester, eller i VIP-loungen i Parken. Dobbelt-V var en del af jetsettet, og det skadede åbenbart ikke hans ry at være forbundet med folk som Kian. Det indgød sikkert en vis respekt og fik folk til at overholde aftaler.

“Der er ingen, der slås indbyrdes i mit chapter,” sagde Kian og nikkede alvorligt. Det var en af Kians kæpheste. Husfred. At få en flok utilpassede volds mænd og kriminelle til at arbejde sammen var ikke let, især ikke med alt det, folk hældte indenbords og puttede op i næsen.

“Der bliver ingen ballade med mig,” sagde jeg.

“Klokken et ved Horserød.” Kian klappede mig på ryggen, så kaffen i min hånd skvulpede over. “Få styr på jeres lort.”

Dobbelt-V nåede helt hen til os, ignorerede mig som sædvanligt og tog imod Kians fremstrakte hånd og det hvide smil, der fulgte med. Kian var god til at holde facaden, men jeg kunne se, at der var noget, som nagede ham.

3

Marcello holdt bildøren åben for mig. "Hvorhen, chef?"

"Hjem," sagde jeg og satte mig ind på bagsædet og lænede nakken bagud. Lukkede øjnene et øjeblik.

Marcello startede bilen og trillede langsomt over byggepladsen. "Hvad med din bil, hvor holder den?"

"Sundbyvestervej, ved boldklubben."

Marcello rakte højre hånd bagud. "Du kan bare give mig nøglen, så henter jeg den. Hvad sagde Kian?"

"Noget med en lastbil," mumlede jeg og fandt min bilnøgle frem. "Og Bageren bliver løsladt i dag."

Marcello tog imod nøglen og stak den i lommen. "Har godt hørt det. Tror du, det giver ballade?"

"Jep."

Et lille smil spillede i Marcellos mundvig. "Bærer han stadig nag over det med guitaren?"

Marcello samlede på historier om rockermiljøet, som små drenge samler på fodboldkort. Jeg havde siddet på et rockerafsnit med Lars Bager Hansen for år tilbage, hvor jeg en dag havde mistet besindelsen og smadret hans akustiske guitar mod en væg i fællesrummet. Det var efter at have hørt på hans flæbende version af "No Woman No Cry" uafbrudt i fjorten dage. Sådan følte det i hvert fald i situationen. Jeg regnede med, at Bageren huskede forløbet anderledes." Jeg skal hente ham klokken et."

Marcello nikkede. "Så kan han nå med til begravelsen."

"Begravelsen?"

Marcello sendte mig et blik i bakspejlet. "Spilop," sagde han. "Har du glemt det?"

Jeg gned mig over ansigtet. Endnu en søvnløs nat var ved at indhente mig. "Havde lige nogle andre ting at tænke på."

Spilop var en hangaround fra Holbæk-chapteret, der var faldet ned fra et tag. Selvom han ikke var fuldgyldig, forventedes det stadig, at de andre afdelinger på Sjælland støttede op og deltog i begravelsen. Jeg spekulerede på, om Bager var informeret, eller det var mig, der skulle overbringe nyheden om, at hans første dag i frihed skulle tilbringes i en kirke. Jeg kunne ikke huske, hvad han sad inde for denne gang, sikkert noget med stoffer. I sine unge dage havde Bageren været tredobbelt mester i kickboxing, men lidt for mange slagsmål udenfor ringen og en dom for salg af steroider havde sat et punktum for hans sportslige karriere. Han havde fundet sig en ny status i klubben og været en del af indercirklen, så længe jeg kunne huske. Ham og Jimmy havde trænet sammen i spjældet.

Marcello rynkede de mørke bryn. "Hvad fanden betyder 'spilop' egentlig?"

Jeg kørte en hånd igennem håret, det var ved at blive langt. "Narrestreger, ballade. Du ved, spilopper."

"Ja ja, spilopper kender jeg godt." Han løftede fingrene fra rattet. "Men der er sgu da ikke noget, der hedder 'en spilop'."

Udenfor vinduet drev endnu et stillads dækket af presseninger forbi. Skurvogne stod stablet ovenpå hinanden som legoklodser og tvang trafikken sammen i én vejbane. Jeg kunne høre råb mellem arbejderne og musik fra en højtaler på stilladset. Byen ændrede sig og udvidede sig. Selv efter metrobyggeriet endelig var færdigt, virkede det, som om der var vejarbejde og byggeprojekter overalt. Et trykluftbor gik i gang et sted og

fik det til at dunke i mit hoved, der i forvejen føltes, som om det var pakket ind i vat.

“En spilop,” mumlede Marcello for sig selv.

“Hold nu kæft.” Jeg fik øje på noget ud af øjenkrogen. “Hey, stop lige engang.”

Marcello blinkede fra og jokkede på bremsen. Varevognen bag os dyttede og svang udenom. Marcello gav ham fingeren, og jeg stod ud af bilen. Gik tilbage ad Øresundsvej, forbi stimer af cyklister på vej på arbejde. På det modsatte fortovej lå en mand i dynejakke, badet i den orange morgensol. Folk gik forbi uden at ænse ham.

Jeg krydsede vejen, ignorerede de dyttende biler. Satte mig på hug foran manden i dynejakken. “Er du okay, mester?”

Manden var helt væk. Lignede en hjemløs med de mange ubehandlede sår og mærker i ansigtet og på hænderne. Jeg kunne igen høre nogen dytte ad Marcello, der holdt halvvejs inde på fortovet med blinkende nødlys. Jeg klappede manden på kinden for at få liv i ham. Hans ansigt var rødt og ophovnet, helt sikkert dehydreret. Havde nok ligget der nogle timer. Jeg kaldte på Marcello og sendte ham over til kiosken på hjørnet efter noget vand, mens jeg forsøgte at praje en taxa.

De første tre taxaer kørte forbi, men endelig standsede en ældre, pakistansk udseende chauffør og rullede vinduet ned. “Det’ ik’ ham dér, der skal med, vel?” Han så på den hjemløse, der havde fået lidt vand og var sunket sammen igen. “Den går ikke, min ven.”

Jeg stak chaufføren et par store sedler. “Kør ham ind til Apostelkirken, ved du, hvor det er?”

Jeg gav ham adressen og hvem, han skulle tale med. Havde selv boet på herberget i perioder, kendte tariffen. “Og du kører ikke, før de har taget ham ind. Okay?”

Ved fælles hjælp fik Marcello og jeg bakset den hjemløse ind bag i taxaen. Da den var kørt, gik vi tilbage mod bilen.

“Hvad fanden griner du ad?” Jeg gav Marcello et skub i ryggen.

“Ikke noget,” grinede han og låste bilen op.

Vi kørte det sidste stykke i tavshed. Der var ikke langt til min lejlighed på Amager Strandvej. Marcello blinkede fra og kørte ned ad rampen mod parkeringskælderens, hvor han plejede at sætte mig af.

Jeg åbnede døren og satte det ene ben ud. “Du henter mig igen klokken tolv. Og gider du købe en skjorte til mig?”

“En skjorte?” Han hævede et mørkt øjenbryn under huen. “Hvad farve?”

“Sort.” Jeg smilede og gav ham et dask på skulderen. “Til begravelsen, havde du glemt det?”

4

Jeg trådte hen over et par sylespidse højhælede sko, der lå henkastet på parketgulvet. Angelica havde et helt skab til dem, alligevel lå de altid spredt rundt omkring som små dødsfælder, man kunne falde over.

“Hej skat!”

Jeg smed mine solbriller og nøgler på bordet i entreen og gik ind i det store rum, der fyldte hele bygningens længde og indeholdt køkken og to sofagrupper, en i hver sin ende. Jeg havde overtaget lejligheden fuldt møbleret, da Jimmy ikke kom til at bruge den igen foreløbig. Det var billigere end at få hans møbler opmagasineret, havde Kian sagt. Solen kastede lange skygger ind fra de østvendte vinduer. Døren til altanen stod åben, og en svag lugt af hav strømmede ind og blandede sig med Angelicas parfume.

Hun sad ved det høje køkkenbord med ansigtet skjult af det halvlange, blanksorte hår. Øjnene rettet mod den bærbare. Hun var smuk, selv i forvasket T-shirt og de grå uldsokker, hun havde på sommer og vinter. På skærmen flimrede billeder af hvide sandstrande og palmer forbi.

Jeg lænede mig frem og kyssede hende i nakken.

“Puh, du lugter af gnu.” Hun smilede og hev mig i skægget. “Du går lige i bad, ikk?”

Jeg sukkede, havde mest af alt lyst til at sove. Men jeg havde lugten af detentionen og støvet fra byggepladsen

hængende i mine næsebor. Jeg trak T-shirten over hovedet og gik ud på badeværelset.

Angelica fulgte efter mig og snakkede gennem den halv-åbne dør. "Hvor har du været?"

Jeg tændte for vandet og justerede bruseren. Den sad altid for lavt, når Angelica havde brugt den. "Det trak ud med arbejdet."

"Hele natten?"

"Jeg har sagt, du ikke skal spørge til mit arbejde." Angelica troede, at jeg arbejdede som dørmænd, hvilket var delvist sandt. Men udover det, havde jeg til opgave at hente penge hos andre dørmænd efter lukketid. Penge fra salg af amf, snitter og Emma, alt det gode slik, som var nemt omsætteligt hos de unge. Jeg blandede mig ikke i, hvor pengene kom fra, jeg skulle bare hente dem. Jeg smed bukserne og trådte ind under den varme bruser. "Hvad med dig," sagde jeg. "Skulle du ikke på arbejde?"

"Først senere." Der blev stille udenfor døren. "Jeg overvejer faktisk at finde noget andet."

Angelica arbejdede i en møbelbutik ved siden af mit fitnesscenter på Strandlodsvej. Jeg havde lagt mærke til den smukke pige med de asiatiske træk, der plejede at stå ved det store butiksvindue og kigge drømmende ud på gaden, mens hun ventede på kunder, der aldrig kom. En dag købte jeg en kaffe med til hende efter træning. Gik bare ind og gav hende den og sagde: *Du ligner en, der trænger til en kop kaffe.* Snart kom jeg der næsten dagligt med en juice, en muffin eller en sandwich fra Lagkagehuset. Vi faldt i snak, eller det var mest hende, der snakkede. Jeg var forblændet af hendes hvide smil og den jyske dialekt, der stod i skarp kontrast til de mandelformede øjne og kulsorte hår. Hun var adopteret, men havde ikke kontakt med sine adoptivforældre i Jylland, og på den måde mindede vi om hinanden. Ingen af os havde rødder.

Jeg begyndte at hente hende efter arbejde, og første gang, vi var hjemme i min lejlighed, spurgte jeg, om ikke hun ville flytte ind. Det var noget med måden, hun bevægede sig på. Hjemmevant. Lejligheden klædte hende og omvendt. Hun op-sagde det værelse, hun havde lejet hos et ægtepar i Sundby og flyttede ind i den alt for store, moderne lejlighed på Amager Strandvej.

Jeg slukkede for bruseren og tørrede mig, mens jeg så på mig selv i det store spejl over de to håndvaske. Angelicas stemme lød igen gennem den halvåbne dør: "Kan du ikke skaffe mig noget på en af de der barer, du arbejder på?"

"Det skal du ikke ønske dig." Jeg tænkte på, hvordan pigerne bag baren blev behandlet af både gæster og personale. Brød mig ikke om at tænke på Angelica i det miljø, kom der heller ikke meget selv længere. Jeg tjente officielt mine penge som sikkerhedsvagt i KS Consult, Kians vagtselskab. De nyopførte luksusbyggerier tiltrak folk med penge og dyre ting. Ting, de gerne betalte for at få passet ekstra godt på. Andre vagtfirmaer ringede efter politiet, hvis de opdagede en indbrudstyv. Vi klarede som regel sagen selv og sørgede for at tyven fik beskeden: Det her område er *off limits*. Ved enkelte lejligheder havde jeg også hjulpet med at skaffe stjålne værdier som smykker, kunst eller computere tilbage. Tyvene plejede at aflevere de stjålne genstande uden bøvl. Især når de opdagede, at det var os, og ikke politiet, der var efter dem.

Jeg åbnede døren til badeværelset. Angelica stod lige udenfor. Hun bed sig i underlæben, mens hendes blik faldt ned ad min nøgne krop. "Hov, hvad er det der? Er det til mig?"

Jeg afværgede hendes hånd, der var på vej mod mit skridt. "Ikke nu."

Hun lagde hovedet på skrå. "Kan vi ikke lige sidde lidt? Jeg har ikke set dig siden i går."

"Ja, sorry."

“Og du kunne ikke lige have sendt en besked om, at det blev sent?”

“Jeg er nødt til at sove nu,” sagde jeg. “Hvis du vil skændes, så væk mig om to timer.”

Hun krydsede armene og sendte mig et skævt smil. “Okay, hvad hvis jeg ikke vil skændes?”

“Så vækker du mig om tre.”

5

Horserød lå i et naturskønt område i Nordsjælland og lignede en feriekoloni. Røde barakker, grønne græsplæner, ingen høje mure. Jeg havde både afsonet på åbne og lukkede afsnit, men aldrig i Horserød.

Det var varmt i bilen, og jeg rullede vinduet ned for at få noget gennemtræk. Jeg kunne høre fugle i træerne, fjern rumlen fra en vej. Uret på instrumentbrættet viste kvart over. Jeg vidste godt, at Bageren kørte på sydlandsk tid, men det var alligevel irriterende at skulle vente. Kun når der skulle laves penge, var han uhyggelig præcis. Han og to andre havde lavet et kup mod en tankstation, hvor flugtbilen havde været et halvt minut forsinket. Det havde kostet chaufføren en finger.

Det bankede på taget, og jeg blev revet ud af min dagdrøm.

“Hva’ så, Pitbull?”

Jeg havde holdt øje med hovedindgangen. Glemte, at man kunne komme og gå i dagtimerne, så længe man lå i sin seng klokken 22.

Lars Bager Hansen var solbrun og veltrænet, øjnene tynde sprækker i det furede ansigt. Et tyndt smil. Det tynde, sorte hår var barberet tæt i siderne, og på toppen var det friseret skarpt mod venstre og klæbet til skallen med voks.

Jeg rakte over og åbnede døren til passagersædet. Bageren åbnede døren til bagsædet og smed sin taske ind, satte sig

ved siden af. Jeg var ikke vild med at have ham siddende bag mig, men der var ikke så meget at gøre. Han var fuldgældig og krigsminister i Copenhagen, ikke en mand, jeg kunne sige nej til.

“Du ser godt ud,” sagde jeg og prøvede at smile. Jeg brød mig virkelig ikke om stoddere, men jeg kendte ham godt nok til at vide, at vejen til hans hjerte gik gennem billig smiger. Eller kolde kontanter.

Bageren lagde de muskuløse arme over kors. Tatoveringer snoede sig som slanger under rækker af armbånd. Træperler og fede guldkæder. “Du skylder mig et instrument.”

Jeg overvejede min mulige flugt et øjeblik. Han ville kunne fange mig i et kvælertag, før jeg fik åbnet døren. “Prøv og hør’ ...” Jeg fangede hans mørke øjne i bakspejlet og hævede hænderne fra rattet. “Jeg er ked af det med din guitar. Det var ikke i orden. Jeg betaler selvfølgelig for en ny.”

Det lykkedes ham at holde masken i et par sekunder, før hans læderagtige ansigt flækkede i et grin. “Ha ha, jeg ta’r pis på dig. *No hard feelings.*” Han lænede sig frem og slog mig på skulderen med en knytnæve. “Vi er brødre nu, ikke?”

Igen trængte kvalmen sig på, som om nogen maste et par fede fingre ned i min hals. “Jeg skulle hilse fra Kian,” sagde jeg og satte bilen i gear.

Bageren kiggede ud ad vinduet, på træerne, der flimrede forbi. “Han siger, du er en god soldat.”

Det var en slags kompliment, jeg ikke lige vidste, hvad jeg skulle mene om. Jeg koncentrerede mig om kørslen.

“Bliv bare på E47, jeg skal nok sige til.”

“Du ved godt, vi skal til begravelse, ikke?”

Han lod en hånd køre over det flade hår og kærtegnede sin kind. “Jeg skal lige hjem og vende først.”

Jeg skævede til uret på instrumentbrættet, var lidt bekymret for tidsplanen. “Du er ellers fin nok i tøjet.”

“Jeg er nødt til at hente min vest.” Han smilede til mig i bakspejlet. “Du har vist aldrig været til en rockerbegravelse, hva’?”

Jeg mærkede en rødmen stige op i nakken. Han havde ret, jeg var lige så grøn som en Kaj-kage. Godt nok havde jeg været i udkanten af miljøet i årevis og lavet opgaver for Bjarke, dengang han styrede forretningerne fra sin fængselscelle. Men jeg havde aldrig for alvor været en del af klubben eller dens inderkreds.

Bageren begyndte at fortælle røverhistorier fra gamle dage. En syndflod af navne og steder og bedrifter, krydret med lidt løgn og velmenende råd, som jeg ikke lyttede til. Da vi endelig drejede fra motorvejen ved Avedøre Havnevej, var Bageren i gang med at anbefale en strand på en eller anden ø i Thailand, der havde det hvideste sand og det klareste vand. “Har du prøvet at dykke med snorkel?”

“Jeg kan ikke svømme,” sagde jeg, men det lod han sig ikke mærke med.

“Mig og Sjak, kender du ham? Nåmen, vi var i Marokko, du ved, på sådan en lille sviptur. De skider kraftædeme på stranden dernede. Sjak var ved at knække sig. Han gjorde det også, da vi først var kommet ud på båden, fordi det gyngede, ikk?” Han grinede og rystede på hovedet.

“Så står han der og ørler ud over rælingen, du ved, og jeg siger: Sjak, du ved godt, der er hajer her, ikke? Du tiltrækker dem jo, når du står og tømmer mavesækken på den måde. Og så gav jeg ham sådan et puf, ikke?” Han skubbede hårdt til mit sæde, så jeg fløj frem mod rattet. “Du skulle have set ham. Den blegeste neger, jeg nogensinde har set!”

Han grinede højt, så jeg kunne se den manglende kindtand. Vi havde siddet på samme afsnit, dengang han mistede den. Bageren havde fået voldsom tandpine, men vagterne gav ham bare Panodil. Jeg fandt aldrig ud af, hvor han havde fået

papegøjetangen fra, men han havde selv hevet tanden ud uden bedøvelse og smidt den og den blodige tang på bordet i vagtstuen. Det reddede ham en nat i pippen. Hvordan den mand havde fået lov at sidde i et åbent fængsel, var mig en gåde. Et eller andet var gået i stykker i hans hjerne for længe siden, enten på grund af en lortet opvækst eller de steroider, han fyldte sig med.

6

Bageren boede i Rebæk Søpark, en fugtskadet betonblok med en pisstinkende elevator, som man var nødt til at benytte, hvis man ikke ville gå op til niende sal.

Mobilen brummede i min lomme. Besked fra Kian: *alt oK?*

Jeg fandt tommelfinger-ikonet og sendte det. Det var stort set det eneste, jeg brugte, jeg hadede at skrive beskeder. Mine fingre kunne ikke ramme de små lortetaster, og folk misforstod altid hinanden på sms. Og selvom vi skiftede mobilene ud med jævne mellemrum, og folk blev opfordret til at slette samtalerne, brød jeg mig ikke om at efterlade brødkrummer til politiets teknikere. Hellere tage snakken ansigt til ansigt.

Vi stod ud af elevatoren og ud på en rungende gang, der lugtede af terpentiner og gullasch. Bageren stoppede foran en dør, stillede sin taske på måtten og rodede efter sine nøgler. Han kiggede sig over skulderen og må have bemærket min uimponerede mine.

“Så længe du tjener mere, end du bruger, så er du en fri mand. Capisce?”

“Kappish,” sagde jeg uden at ane, hvad det betød. Men der skulle mere til at lukke munden på Bageren.

“Det er hemmeligheden, min ven.” Han låste døren op og puffede tasken indenfor i den lille entré. “Lave faste udgifter.”

Mobilen brummede igen. *Spør om han ved noget om lastbiler.*

Jeg skar tænder og slettede beskeden, irriteret over Kians manglende professionalisme og elendige stavning.

“Hvad sker der?”

“Det er bare en lastbil, der ikke er dukket op,” sagde jeg. Bageren var en del af Nationalen, krigsminister og ansvarlig for kommunikation med andre klubber. Selvom han var en iskold psykopat, måtte man lade ham, at han var god til netværk. Med sin charme og sit mundtøj havde han opbygget tillidsforhold selv hos folk, vi normalt kaldte fjender. Der gik også rygter om, at han havde dusket en kvindelig fængselsbetjent igennem længere tid og havde flere informanter i politiet.

Vi gik indenfor i den lille lejlighed, der lugtede varm og indelukket. Jeg gik ind i stuen, der havde store vinduer med udsigt til masser af himmel og nogle andre blokke.

Bageren smed sine sko og solbriller i entréen. “Jeg tager lige et hurtigt bad.”

Jeg ventede, til han havde lukket døren til badeværelset, før jeg bankede en hånd ind i væggen og knurrede for mig selv. Da jeg havde fået de værste aggressioner ud af kroppen, lod jeg mig falde ned i den store hjørnesofa og greb et blad fra bordet. *Men's Health*. Det var fuld af billedserier med muskuløse mænd i bar overkrop og trimmede skægstubbe. Jeg smed bladet fra mig og kiggede rundt i den lille lejlighed. Udover stativet med håndvægte var der intet, der passede til mit billede af den garvede rocker. Her var pænt og rent, spartansk indrettet med spisebord i lyst træ og matchende stole. Et stort spejl stod lænet op ad væggen under nogle svævende hylder, der var smagfuldt pyntet med et par grønne planter. Jeg tænkte på, om han mon havde nogen til at vande dem, når han sad inde.

De få billeder, der hang på væggen, var i ramme. Bob Dylan. Bowie. Sort/hvid billeder af Paris eller noget. Bageren havde en selvopfattelse som en følsom sjæl, en digter og livsnyder. Men jeg

havde set ham, når tingene ikke gik hans vej. Som den gang han på en restaurant havde stukket en steakkniv i låret på en fra en anden bande og bagefter havde sat sig roligt ned og spist sin mad færdig.

Jeg rejste mig og åbnede døren ud til den smalle altan, der løb i hele lejlighedens længde og gav udsigt over Brøndby-skoven og længere vestpå. Et par klapstole og et lille bord var klemmt ned mellem husmuren og rækværket. Gennem vinduerne kunne jeg se ind i det minimale køkken og et soveværelse, hvor der lige akkurat kunne stå en seng og en kommode. Hele lejligheden ville kunne være i mit walk-in closet hjemme på Amager Strandvej.

Bageren kom endelig ud af badet med et minimalt håndklæde om livet og vandet dryppende fra det tynde hår. Havde vi haft bedre tid, kunne jeg have nærstuderet de mange tato-
veringer på hans muskuløse krop og fundet alle de racistiske hentydninger. Hagekorset på hans venstre bryst var rigeligt til mig.

“Hvad var det for noget med en lastbil?” Han tørrede sig over nakken med håndklædet.

“Lige meget,” sagde jeg. “Skal vi se at komme afsted?”

“Først vil jeg gerne have, at du lægger din hånd der.” Han pegede på spisebordet. “Du bestemmer selv, om det er højre eller venstre.”

“Hvad snakker du om?”

“Et instrument for et instrument,” sagde han og greb en håndvægt fra stativet. “Du bruger næverne. Det er kun rime-
ligt, vi bytter sådan.”

En isen løb op ad ryggen på mig. Var det derfor, vi skulle hjem til ham? Så han kunne smadre mig på sin egen hjem-
mebane? “Come on,” sagde jeg. “Det mener du ikke, vel?”

Han drejede håndvægten og lod den falde gennem luften et par gange. “Højre eller venstre.”

Han var kold nok til at gøre det, den del var jeg ikke i tvivl om. Og som *Sergeant at Arms* i Copenhagen, var der heller ingen tvivl om hans autoritet. Jeg kunne ikke sætte mig op imod ham, hvis jeg ville overleve i broderskabet. "Hvad med lige at ringe til Kian og høre, hvad han synes?"

"Jeg er ligeglad med Kian," sagde han og pegede på bordet. "Det her er mellem dig og mig."

Jeg studerede hans ansigt, men der var intet at hente. Hverken vrede, glæde eller noget som helst andet. Han var en voksfigur.

Jeg trådte frem og lagde min højre hånd fladt på bordet. Den havde været brækket før, og det var aldrig vokset ordentligt sammen. Måske lægerne kunne gøre det ordentligt denne gang.

Bageren knækkede sammen af grin. "Ha, så gjorde han det sgu!"

Jeg stod et øjeblik fastfrosset uden at sige noget. Han lagde håndvægten på plads igen. "Du er sat'me modig, min ven."

Jeg trak hånden til mig og slap vejret langsomt ud gennem næsen. "Vi kommer for sent til begravelsen," sagde jeg.

Bageren rodede mig i håret, som om jeg var en snotnæset unge, og jeg måtte bruge al min viljestyrke på ikke at pande ham en. "Du skal ikke bekymre dig så meget," sagde han med et smil. "Alt ordner sig."

No Woman No Cry, havde jeg lyst til at sige. Men så dum var jeg trods alt ikke.